

ՄԱԿ-Ի ԳԼԽԱՎՈՐ ԱՍԱՄՔԼԵԱՅԻ 76-ՐԴ ԼԻԱԳՈՒՄԱՐ ՆԻՍՏԻ 1999 թ. ԴԵԿՏԵՄԲԵՐԻ
9-Ի 54/109 ԲԱՆԱՁԵՎԸ ԱՅԿԱԲԵԿՅՈՒԹՅԱՆ ՖԻՆԱՆՍԱՎՈՐՄԱՆ ԴԵՄ ՊԱՅՔԱՐԻ ՄԱՍԻՆ
ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ ԿՈՆՎԵՆՑԻԱՆ ԸՆԴՈՒՆԵԼՈՒ ՄԱՍԻՆ
(1-ին մաս)

(Վեցերորդ հանձնաժողովի զեկույցի հիման վրա A154/615)

Գլխավոր ասամբլեան,

վկայակոչելով իր բոլոր համապատասխան բանաձեւերը, Ներառյալ 1991 թ. դեկտեմբերի 9-ի 46/51 եւ 1994 թ. դեկտեմբերի 9-ի 49/60 բանաձեւերը, որոնցով ընդունել է Միջազգային ահաբեկչության բացառման միջոցների մասին հռչակագիրը, եւ 1996 թ. դեկտեմբերի 17-ի 51/210 եւ 1998 թ. դեկտեմբերի 8-ի 53/108 բանաձեւերը,

քննարկելով Գլխավոր ասամբլեայի 1996 թ. դեկտեմբերի 17-ի 51/210 բանաձեւով ստեղծված Ad Hoc հանձնաժողովի եւ Վեցերորդ հանձնաժողովի աշխատանքային խմբի կողմից մշակված Ահաբեկչության ֆինանսավորումն արգելելու մասին միջազգային կոնվենցիայի նախագծի տեքստը՝

1. ընդունում է սույն Բանաձեւին կից՝ Ահաբեկչության ֆինանսավորումն արգելելու մասին միջազգային կոնվենցիան եւ հանձնարարում է Գլխավոր քարտուղարությանը բացել այն ստորագրման համար Նյու Յորքում՝ Միավորված ազգերի գլխավոր գրասենյակում՝ 2000 թ. հունվարի 10-ից մինչեւ 2001 թ. դեկտեմբերի 31-ը.

2. բոլոր Պետություններին կոչ է անում ստորագրել եւ վավերացնել, ընդունել, հաստատել Կոնվենցիան կամ միանալ դրան:

ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ ԿՈՆՎԵՆՑԻԱ

Ահաբեկչության ֆինանսավորման դեմ պայքարի մասին

Ընդունվել է 1999 թ. դեկտեմբերի 9-ին՝ ՄԱԿ-ի Գլխավոր ասամբլեայի
54/109 բանաձեւով

Նախաբան

Սույն Կոնվենցիայի Մասնակից Պետությունները,

նկատի ունենալով Միավորված ազգերի կազմակերպության նպատակները եւ սկզբունքները, որոնք վերաբերում են միջազգային խաղաղության եւ անվտանգության պաշտպանությանը եւ Պետությունների միջեւ բարիդրացիական եւ բարեկամական հարաբերությունների եւ համագործակցության խրախուսմանը,

խորապես մտահոգված լինելով աշխարհում ահաբեկչական գործողությունների բոլոր ձեւերի եւ դրսեւորումների համընդգրկուն ուժեղացմամբ,

վկայակոչելով Գլխավոր ասամբլեայի 1995 թ. հոկտեմբերի 24-ի 50/6 բանաձեւով Միավորված ազգերի հիսուներորդ տարեդարձի կապակցությամբ ընդունված հռչակագիրը,

վկայակոչելով նաեւ այդ հարցի վերաբերյալ Գլխավոր ասամբլեայի բոլոր համապատասխան բանաձեւերը, Ներառյալ 1994 թ. դեկտեմբերի 9-ի 49/60 բանաձեւը եւ դրան կից հավելվածը, որտեղ շարադրված է Միջազգային ահաբեկչության բացառման միջոցների մասին հռչակագիրը, որով Միավորված ազգերի անդամ պետությունները պաշտոնապես վերահաստատել են իրենց կողմից ահաբեկչության բոլոր գործողությունների եւ մեթոդների կիրառման միանշանակ դատապարտումը՝ որպես հանցավոր եւ անարդար, որտեղ եւ ում կողմից էլ որ դրանք կատարվեն, Ներառյալ այն արարքները, որոնք վտանգում են Պետությունների եւ մարդկանց միջեւ բարեկամական հարաբերությունները եւ սպառնում են Պետությունների տարածքային ամբողջականությանը եւ անվտանգությանը,

նշելով, որ Միջազգային ահաբեկչության բացառման միջոցների մասին հռչակագիրը

առաջարկում է Պետություններին անհապաղ վերանայել ահաբեկչության բոլոր ձևերի եւ դրսեւորումների կանխման, խափանման եւ բացառման վերաբերյալ գործող միջազգային իրավական նորմերի շրջանակը՝ նպատակ ունենալով երաշխավորել, որ բազմակողմանի իրավական համագործակցությունը ներառի հարցի բոլոր կողմերը, վկայակոչելով Գլխավոր ասամբլեայի 1996 թ. դեկտեմբերի 17-ի 51/210 բանաձեւի 3-րդ կետի "զ" ենթակետը, որով Ասամբլեան կոչ է անում բոլոր Պետություններին համապատասխան ազգային միջոցներով քայլեր ձեռնարկել՝ կանխելու եւ հակազդելու ահաբեկիչների եւ ահաբեկիչ կազմակերպությունների ֆինանսավորմանը՝ անկախ նրանից, թե նման ֆինանսավորումն ուղղակիորեն կամ անուղղակիորեն իրականացվում է բարեգործական, հասարակական կամ մշակութային նպատակներ ունեցող կազմակերպությունների միջոցով, կամ նրանք ներգրավված են այնպիսի անօրինական գործողություններում, ինչպիսիք են գենքի ապօրինի առևտուրը, թմրադեղերի վաճառքը եւ շորթումը, ներառյալ անձանց օգտագործումն ահաբեկչության ֆինանսավորման նպատակներով եւ, մասնավորապես, անհրաժեշտության դեպքում ընդունել ահաբեկչությանը նպատակամղված կասկածելի դրամական միջոցների տեղաշարժը կանխելու եւ դրան հակազդելու կարգավորման միջոցներ՝ առանց խանգարելու դրամական միջոցների օրինական, ազատ տեղաշարժը, եւ արդյունավետ դարձնել նման միջոցների միջազգային տեղաշարժի վերաբերյալ տեղեկատվության փոխանակումը, վկայակոչելով նաեւ Գլխավոր ասամբլեայի 1997 թ. դեկտեմբերի 15-ի 52/165 բանաձեւը, որով Ասամբլեան կոչ է անում Պետություններին հաշվի առնել, մասնավորապես, իր 51/210 բանաձեւի 3-րդ կետի "ա"- "զ" ենթակետերում շարադրված միջոցների իրագործման վերաբերյալ հարցը, այնուհետեւ վկայակոչելով Գլխավոր ասամբլեայի 1998 թ. դեկտեմբերի 8-ի 53/108 բանաձեւը, որով Ասամբլեան որոշել է, որ 1996 թ. դեկտեմբերի 17-ի 51/210 բանաձեւով ստեղծված Յատուկ հանձնաժողովը պետք է մշակի Ահաբեկչության ֆինանսավորումն արգելելու մասին միջազգային կոնվենցիայի նախագիծ՝ լրացնելով դրա վերաբերյալ գործող միջազգային փաստաթղթերը, հաշվի առնելով, որ ահաբեկչության ֆինանսավորումը միջազգային հանրության համար լուրջ մտահոգության հարց է, նշելով, որ միջազգային ահաբեկչության ծավալը եւ լրջությունը կախված է ահաբեկիչների կողմից ստացված ֆինանսավորումից, նշելով նաեւ, որ գոյություն ունեցող բազմակողմ իրավական փաստաթղթերն ուղղակիորեն չեն անդրադառնում նման ֆինանսավորմանը, համոզված լինելով, որ անհրաժեշտ է Պետությունների միջեւ անհապաղ ընդլայնել միջազգային համագործակցությունը՝ ահաբեկչության ֆինանսավորումը կանխելու համար արդյունավետ միջոցներ գտնելու եւ ընդունելու, ինչպես նաեւ դրա արգելման համար հանցագործություն կատարած անձանց հետապնդելու եւ պատժելու միջոցով,

պայմանավորվեցին հետեւյալի մասին.

ՅՈՂՎԱԾ 1

Սույն Կոնվենցիայի նպատակների համար.

1. "Միջոցներ"՝ ցանկացած իրական կամ ոչ իրական միջոց՝ շարժական կամ անշարժ, անկախ դրանց ձեռքբերման աղբյուրից, ինչպես նաեւ իրավական փաստաթղթեր, այդ թվում՝ էլեկտրոնային կամ թվային, որոնք նման միջոցների ապացույց են հանդիսանում, ներառյալ, բայց չսահմանափակելով բանկային վարկերը, ճանապարհորդական, բանկային վճարագրերը, դրամական վճարագրերը, բաժնետոմսերը, ապահովագրությունները, պարտատոմսերը, վարկային վճարագրերը եւ վարկագրերը:
2. "Պետական կամ կառավարական օբյեկտ"՝ ցանկացած մշտական կամ ժամանակավոր գործող օբյեկտ կամ տրանսպորտային միջոց, որն օգտագործվում կամ զբաղեցվում է Պետության ներկայացուցիչների, Կառավարության, օրենսդիր կամ դատական մարմինների անդամների կամ պետական պաշտոնյաների կամ պետական ծառայողների կամ որեւէ այլ պետական մարմնի կամ միջկառավարական կազմակերպության աշխատակիցների կամ պաշտոնյաների կողմից՝ կապված նրանց պաշտոնեական պարտականությունների հետ:
3. "Եկամուտ"՝ 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների կատարման

արդյունքում ստացված կամ ուղղակիորեն կամ անուղղակիորեն ձեռք բերված ցանկացած միջոց:

ՅՈՒՐԱԾ 2

1. Սույն Կոնվենցիայի իմաստով հանցագործություն կատարած անձ է համարվում այն անձը, որը որեւէ ձեւով՝ ուղղակիորեն կամ անուղղակի, ապօրինի եւ կամովին միջոցներ է հավաքում կամ տրամադրում, որոնք կօգտագործվեն, կամ գիտակցում է, որ կօգտագործվեն ամբողջությամբ կամ մասնակիորեն՝ կատարելու համար:

ա) արարք, որը Կոնվենցիայի հավելվածում թվարկված պայմանագրերի կիրառման ոլորտի եւ դրանց սահմանման համաձայն՝ հանցագործություն է համարվում:

բ) որեւէ այլ արարք, որն ուղղված է քաղաքացիական անձին կամ զինված հակամարտությունների ժամանակ ռազմական գործողություններին ակտիվորեն չմասնակցող անձին մահ կամ ծանր մարմնական վնասվածք առաջացնելուն, երբ այդպիսի արարքի նպատակն իր բնույթով եւ համատեքստով հասարակությանն ահաբեկելը կամ Կառավարությանը կամ միջազգային կազմակերպությանն ստիպելն է կատարել որեւէ գործողություն կամ ձեռնպահ մնալ դրա կատարումից:

2. ա) Այն Կողմ Պետությունը, որը չի հանդիսանում հավելվածում նշված որեւէ պայմանագրի կողմ, կարող է վավերացման, ընդունման, հաստատման կամ միանալու մասին փաստաթուղթն ի պահ հանձնելու ժամանակ հայտարարել, որ սույն Կոնվենցիան իր նկատմամբ կիրառելիս չի համարի, որ այդ պայմանագիրն ընդգրկված է 1-ին կետի "ա" ենթակետով նախատեսված հավելվածում: Այդ հայտարարությունը դադարում է գործել, երբ այդ պայմանագիրն ուժի մեջ է մտնում այդ Մասնակից Պետության համար, որն այդ մասին ծանուցում է ավանդապահին:

բ) հավելվածում թվարկված պայմանագրի գործողությունը Մասնակից Պետության համար դադարելու դեպքում վերջինս, սույն հոդվածով նախատեսված կարգով, դրա վերաբերյալ կազմում է հայտարարագիր:

3. Որպեսզի արարքը դիտվի որպես 1-ին կետով նախատեսված հանցագործություն, պարտադիր չէ, որ միջոցները փաստացիորեն օգտագործված լինեն 1-ին կետի "ա" կամ "բ" ենթակետերում նշված հանցագործությունների կատարման համար:

4. Հանցագործություն է համարվում նաեւ անձի կողմից սույն հոդվածի 1-ին կետով նախատեսված հանցագործության կատարումը:

5. Հանցագործություն է համարվում նաեւ, երբ անձը:

ա) որպես հանցակից՝ մասնակցում է սույն հոդվածի 1-ին կամ 4-րդ կետերով նախատեսված արարքների կատարմանը:

բ) կազմակերպում կամ այլ անձանց ղեկավարում է՝ կատարելու սույն հոդվածի 1-ին կամ 4-րդ կետերով նախատեսված հանցագործություններից որեւէ մեկը:

գ) օժանդակում է միեւնույն նպատակով գործող անձանց խմբի կողմից սույն հոդվածի 1-ին կամ 4-րդ կետերով նախատեսված մեկ կամ մի քանի հանցագործության կատարմանը: Նման օժանդակությունը պետք է լինի դիտավորյալ եւ պետք է՝

i) կատարվի խմբի հանցավոր գործողությանը կամ նպատակների իրագործմանը նպաստելու համար, երբ նման գործողությունը կամ նպատակը ներառում են սույն հոդվածի 1-ին կետով նախատեսված հանցագործության կատարումը, կամ

ii) կատարվի՝ տեղյակ լինելով խմբի կողմից սույն հոդվածի 1-ին կետով նախատեսված հանցագործության կատարման մտադրությանը:

ՅՈՒՐԱԾ 3

Սույն Կոնվենցիան չի կիրառվում, եթե հանցագործությունը կատարվել է մեկ Պետության տարածքում, ենթադրյալ հանցագործն այդ Պետության քաղաքացի է եւ գտնվում է նրա տարածքում, եւ որեւէ այլ Պետություն 7-րդ հոդվածի 1-ին եւ 2-րդ կետերով նախատեսված իրավասություններն իրականացնելու հիմքեր չունի՝ բացառությամբ, երբ համապատասխանաբար կիրառվում են 12-րդ եւ 18-րդ հոդվածների դրույթները:

ՅՈՒՐԱԾ 4

Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն պետք է ձեռնարկի այնպիսի միջոցներ, որոնք անհրաժեշտ են՝

ա) 2-րդ հոդվածով նախատեսված արարքներն իր ազգային օրենսդրությամբ հանցագործություններ ճանաչելու համար:

բ) հաշվի առնելով հանցագործությունների ծանրության աստիճանը՝ համապատասխան պատժամիջոցներ սահմանելու համար:

ՀՈՂՎԱԾ 5

1. Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն, իր ներպետական օրենսդրության սկզբունքներին համապատասխան, ձեռնարկում է անհրաժեշտ միջոցներ՝ իր տարածքում գտնվող կամ իր օրենքներով ստեղծված իրավաբանական անձին պատասխանատվության ենթարկելու համար, երբ այդ իրավաբանական անձի կառավարման համար պատասխանատու կամ այն վերահսկող անձն իր իրավասության շրջանակներում կատարում է 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունները: Դա կարող է լինել քաղաքացիական, վարչական կամ քրեական պատասխանատվություն:

2. Նման պատասխանատվությունը չպետք է վնասի հանցագործություն կատարած անձանց քրեական պատասխանատվությանը:

3. Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն պետք է, մասնավորապես, երաշխավորի, որ վերը նշված 1-ին կետին համապատասխան պատասխանատվություն կրող իրավաբանական անձինք կենթարկվեն արդյունավետ, համամասն եւ քաղաքացիական, վարչական կամ քրեական պատժամիջոցների: Դրանք կարող են ներառել նաեւ դրամական պատժամիջոցները:

ՀՈՂՎԱԾ 6

Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն ձեռնարկում է անհրաժեշտ միջոցներ, այդ թվում, համապատասխան դեպքերում, ներպետական օրենսդրության բնագավառում, երաշխավորելով, որ սույն Կոնվենցիայով նախատեսված հանցագործությունները ոչ մի պարագայում չեն արդարացվի՝ հաշվի առնելով դրանց քաղաքական, փիլիսոփայական, գաղափարախոսական, ռասայական, ազգային, կրոնական կամ այլ նմանատիպ բնույթը:

ՀՈՂՎԱԾ 7

1. Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն ձեռնարկում է անհրաժեշտ միջոցներ 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների վրա իր իրավասությունը տարածելու համար, երբ.

ա) հանցագործությունը կատարվել է այդ Պետության տարածքում:

բ) հանցագործությունը կատարվել է տվյալ Պետության դրոշի ներքո լողացող նավի վրա կամ հանցագործության կատարման պահին տվյալ Պետության օրենքներով գրանցված թռչող սարքում:

գ) հանցագործությունը կատարվել է տվյալ Պետության քաղաքացու կողմից:

2. Մասնակից Պետությունը կարող է իր իրավասությունը տարածել նաեւ ցանկացած նման հանցագործության նկատմամբ, երբ.

ա) հանցագործությունն ուղղված է եղել կամ հանգեցրել է տվյալ Պետության տարածքում կամ նրա քաղաքացիներից որեւէ մեկի դեմ 2-րդ հոդվածի 1-ին կետի "ա" եւ "բ" ենթակետերով նախատեսված հանցագործությունների կատարմանը:

բ) հանցագործությունն ուղղված է եղել արտասահմանում տվյալ Պետության պետական կամ կառավարական օբյեկտի, ներառյալ դիվանագիտական կամ հյուպատոսական հաստատությունների շինությունները, դեմ 2-րդ հոդվածի 1-ին կետի "ա" եւ "բ" ենթակետերով նախատեսված հանցագործությունների կատարմանը:

գ) հանցագործությունն ուղղված է եղել կամ հանգեցրել է 2-րդ հոդվածի 1-ին կետի "ա" եւ "բ" ենթակետերով նախատեսված հանցագործությունների կատարմանը՝ փորձելով Պետությանը ստիպել կատարել որեւէ գործողություն կամ ձեռնպահ մնալ դրա կատարումից:

դ) հանցագործությունը կատարվել է քաղաքացիություն չունեցող այնպիսի անձի կողմից, որը սովորաբար բնակվում է տվյալ Պետության տարածքում.

ե) հանցագործությունը կատարվել է տվյալ Պետության Կառավարության կողմից շահագործվող օդանավում:

3. Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն սույն Կոնվենցիան վավերացնելիս, ընդունելիս, հաստատելիս կամ դրան միանալիս պետք է Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին ծանուցի 2-րդ կետին համապատասխան իր իրավասությունը տարածելու մասին: Ցանկացած փոփոխության մասին համապատասխան Մասնակից Պետությունը Գլխավոր քարտուղարությանն անհապաղ ծանուցում է դրա վերաբերյալ:

4. Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն ձեռնարկում է նաեւ անհրաժեշտ միջոցներ՝ տարածելու իր իրավասությունը 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների նկատմամբ՝ այն դեպքերում, երբ ենթադրյալ հանցագործը գտնվում է իր տարածքում, եւ նա չի հանձնում այդ անձին որեւէ Մասնակից Պետության, որն իր իրավասությունը տարածել է 1-ին եւ 2-րդ կետերին համապատասխան:

5. Երբ մեկից ավելի Մասնակից Պետություններ իրենց իրավասությունը տարածում են 2-րդ հոդվածում նշված հանցագործություններից որեւէ մեկի նկատմամբ, ապա համապատասխան Մասնակից Պետությունները պետք է ձգտեն, համապատասխանաբար, համակարգել իրենց գործողությունները, մասնավորապես, քրեական հետապնդման կարգի եւ փոխադարձ իրավական օգնության ցուցաբերման պայմանների նկատմամբ:

6. Առանց վնասելու ընդհանուր միջազգային իրավունքի նորմերը, սույն Կոնվենցիան չի բացառում Մասնակից Պետության կողմից իր ազգային օրենսդրությամբ նախատեսված որեւէ քրեական իրավասության իրականացումը:

ՀՈՂՎԱԾ 8

1. Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն, իր ներպետական օրենսդրության սկզբունքներին համապատասխան, ձեռնարկում է անհրաժեշտ միջոցներ 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների կատարման համար օգտագործված կամ հատկացված միջոցների հետախուզման, հայտնաբերման կամ սառեցման, ինչպես նաեւ այդ հանցագործություններից ստացված եկամուտների հնարավոր բռնագրավման նպատակով:

2. Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն, իր ներպետական օրենսդրության սկզբունքներին համապատասխան, ձեռնարկում է համապատասխան միջոցներ 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների կատարման համար օգտագործված կամ հատկացված միջոցների եւ այդ հանցագործությունների կատարման արդյունքում ստացված եկամուտների բռնագրավման նպատակներով:

3. Յուրաքանչյուր մասնակից Պետություն մյուս Մասնակից Պետությունների հետ կանոնավոր հիմունքներով կամ պարբերաբար քննության է առնում սույն հոդվածով նախատեսված բռնագրավման արդյունքում առաջացած միջոցների բաշխման վերաբերյալ համաձայնագրեր կնքելու հարցը:

4. Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն քննության է առնում այնպիսի մեխանիզմների ստեղծման հարցը, որոնց միջոցով սույն հոդվածով նախատեսված բռնագրավված միջոցները կուղղվեն 2-րդ հոդվածի 1-ին կետի "ա" եւ "բ" ենթակետերով նախատեսված հանցագործություններից տուժած անձանց կամ նրանց ընտանիքների անդամներին փոխհատուցում տալուն:

5. Սույն հոդվածի դրույթները չեն վնասում բարեխղճորեն գործող երրորդ անձանց իրավունքները:

ՀՈՂՎԱԾ 9

1. Տեղեկատվություն ստանալով այն մասին, որ 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործություն կատարած անձը կամ ենթադրյալ հանցագործը գտնվում է իր տարածքում, համապատասխան Մասնակից Պետությունը ձեռնարկում է իր ներպետական օրենսդրությամբ նախատեսված անհրաժեշտ միջոցները՝ քննության առնելով տեղեկատվության մեջ ներառվող փաստերը:

2. Համոզված լինելով, որ հանգամանքներն այդ են պահանջում, Մասնակից Պետությունը, որի տարածքում գտնվում է հանցագործություն կատարած անձը կամ ենթադրյալ հանցագործը, ձեռնարկում է իր ներպետական օրենսդրությամբ նախատեսված անհրաժեշտ միջոցները՝ ապահովելու տվյալ անձի ներկայությունը քրեական հետապնդման կամ հանձնման նպատակներով:

3. Յուրաքանչյուր անձ, որի նկատմամբ ձեռնարկվել են 2-րդ կետով նախատեսված միջոցները, իրավունք ունի.

ա) առանց հետաձգման կապվել իր քաղաքացիության Պետության մոտակա համապատասխան ներկայացուցչի կամ որևէ այլ կերպ իրավասու է պաշտպանել տվյալ անձի իրավունքները, կամ եթե տվյալ անձը քաղաքացիություն չունի, ապա իր մշտական բնակության Պետության ներկայացուցչի հետ.

բ) հանդիպել տվյալ Պետության ներկայացուցչի հետ.

գ) տեղեկանալ "ա" եւ "բ" ենթակետերով նախատեսված իր իրավունքների մասին:

4. 3-րդ կետով նախատեսված իրավունքները պետք է իրականացվեն այն Պետության օրենքներին եւ կանոնակարգերին համապատասխան, որի տարածքում գտնվում է հանցագործություն կատարած անձը կամ ենթադրյալ հանցագործը՝ պայմանով, որ նշված օրենքները եւ կանոնակարգերն ամբողջությամբ արտացոլում են 3-րդ կետով նախատեսված իրավունքների իրականացումը:

5. 3-րդ եւ 4-րդ կետերով նախատեսված դրույթները չեն վնասում որեւէ Մասնակից Պետության իրավունքը՝ իր իրավասությունը տարածելու 7-րդ հոդվածի 1-ին կետի "բ" ենթակետի կամ 2-րդ կետի "բ" ենթակետի նկատմամբ՝ հրավիրելով Կարմիր խաչի Միջազգային կոմիտեին՝ այցելել ենթադրյալ հանցագործին կամ հաղորդակցվել նրա հետ:

6. Երբ Մասնակից Պետությունը, սույն հոդվածին համապատասխան, կալանքի տակ է վերցրել անձի, ապա նա անմիջականորեն կամ Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարի միջոցով պետք է անհապաղ ծանուցի այն Մասնակից Պետություններին, որոնք իրենց իրավասությունը տարածել են 7-րդ հոդվածի 1-ին եւ 2-րդ կետերին համապատասխան, եւ, անհրաժեշտության դեպքում, որեւէ այլ շահագրգիռ Մասնակից Պետության՝ այն մասին, որ տվյալ անձը կալանքի տակ է, եւ այն հանգամանքների մասին, որոնք պահանջում են, որ նա կալանքի տակ գտնվի: 1-ին կետով նախատեսված քննությունն իրականացնող պետությունը պետք է անհապաղ տեղեկացնի նշված Մասնակից Պետություններին դրա արդյունքների մասին եւ նշի, թե արդյո՞ք իրականացնելու է իր իրավասությունը:

ՀՈՂՎԱԾ 10

1. Այն Մասնակից Պետությունը, որի տարածքում գտնվում է հանցագործություն կատարած անձը կամ ենթադրյալ հանցագործը, 7-րդ հոդվածի կիրառման դեպքերում, երբ չի հանձնում տվյալ անձին, պարտավորվում է առանց որեւէ բացառության եւ անհիմն ձգձգման եւ անկախ նրանից՝ հանցագործությունն իր տարածքում է կատարվել, թե ոչ, գործը հանձնել իր իրավասու մարմիններին՝ իր օրենսդրության համաձայն դատական հետապնդման վարույթ իրականացնելու նպատակով: Այդ մարմինները որոշում են ընդունում նույն կարգով, որը տվյալ Պետության օրենքներով նախատեսված է որեւէ այլ ծանր բնույթի հանցագործության դեպքում:

2. Այն դեպքում, երբ Մասնակից Պետության ներպետական օրենսդրությամբ թույլատրվում է վերադարձման պայմանով հանձնել կամ այլ կերպ փոխանցել իր քաղաքացուն, որպեսզի նա կրի դատավարության կամ վարույթի արդյունքում նշանակված պատիժը, որի համար պահանջվում է այդ անձի հանձնումը կամ փոխանցումը, եւ տվյալ Պետությունը կամ անձի հանձնումը հայցող Պետությունը համաձայն են այդ ընտրությանը եւ այլ անհրաժեշտ պայմաններին, ապա այդպիսի պայմանական հանձնումը կամ փոխանցումը ազատում են 1-ին կետով նախատեսված պարտավորությունից:

ՀՈՂՎԱԾ 11

1. 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունները, որպես հանձնման ենթակա հանցագործություններ, պետք է ընդգրկվեն Մասնակից Պետությունների միջեւ կնքված

հանձնման վերաբերյալ համաձայնագրերում մինչև սույն Կոնվենցիայի ուժի մեջ մտնելը: Մասնակից Պետությունները պարտավորվում են այդ հանցագործությունները, որպես հանձնման ենթակա հանցագործություններ, ներառել իրենց միջև հետագայում կնքվելիք բոլոր համաձայնագրերում:

2. Այն դեպքում, երբ Մասնակից Պետությունը հանձնումն իրականացնում է համաձայնագրի առկայության պայմանով եւ մեկ այլ Մասնակից Պետությունից, որի հետ նա հանձնման մասին համաձայնագիր չունի, ստանում է հանձնման վերաբերյալ խնդրանք, իր հայեցողությամբ կարող է սույն Կոնվենցիան որպես իրավական հիմք դիտել 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործություններով հանձնում իրականացնելու համար: Հանձնումն իրականացվում է Հայցվող Կողմի օրենսդրության այլ պահանջներին համապատասխան:

3. Այն Մասնակից Պետությունները, որոնք հանձնումը չեն պայմանավորում համաձայնագրի առկայությամբ, կարող են իրենց համար 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունները դիտել որպես հանձնման ենթակա՝ Հայցվող Պետության օրենսդրության պահանջներին համապատասխան:

4. Անհրաժեշտության դեպքում 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունները կդիտվեն որպես հանձնման ենթակա, եթե դրանց կատարման վայր են հանդիսանում նաեւ այն Պետությունների տարածքները, որոնք իրենց իրավասությունն են տարածել 7-րդ հոդվածի 1-ին եւ 2-րդ կետերին համապատասխան:

5. Մասնակից Պետությունների միջև հանձնման մասին բոլոր համաձայնագրերը 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների նկատմամբ կդիտվեն փոփոխված այնքանով, որքանով դրանք համապատասխանում են սույն Կոնվենցիային:

ՀՈՂՎԱԾ 12

1. Մասնակից Պետությունները միմյանց օգնություն են տրամադրելու 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների վերաբերյալ գործերով հետաքննություն, հանձնում եւ այլ քրեական վարույթներ իրականացնելու ընթացքում՝ ներառյալ վարույթի համար անհրաժեշտ եւ իրենց տրամադրության տակ գտնվող ապացույցների ձեռքբերման օժանդակությունը:

2. Մասնակից Պետությունները չեն կարող մերժել փոխադարձ իրավական օգնության տրամադրումը բանկային գաղտնիք պարունակելու պատճառաբանությամբ:

3. Հայցող Կողմը, առանց Հայցվող Կողմի նախնական համաձայնության, չպետք է փոխանցի կամ օգտագործի Հայցվող Կողմի կողմից իրեն տրամադրված տեղեկատվությունն այնպիսի հետաքննություն, դատական հետապնդում կամ այլ վարույթ իրականացնելու համար, որոնք այլ են, քան խնդրանքում նշվածներն են:

4. Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն քննության է առնում մյուս Մասնակից Պետությունների հետ այնպիսի տեղեկատվության կամ ապացույցների փոխանակման մեխանիզմների ստեղծման հարցը, որոնք անհրաժեշտ են, 5-րդ հոդվածին համապատասխան, քաղաքացիական, վարչական կամ քրեական պատասխանատվություն սահմանելու համար:

5. Մասնակից Պետությունները 1-ին եւ 2-րդ կետերով նախատեսված իրենց պարտավորություններն իրականացնում են իրենց միջև գործող փոխադարձ իրավական օգնության կամ տեղեկատվության փոխանակման մասին համաձայնագրերին համապատասխան: Նման համաձայնագրերի կամ պայմանավորվածության բացակայության դեպքում Մասնակից Պետությունները միմյանց օգնություն են տրամադրում իրենց ազգային օրենսդրության համապատասխան:

ՀՈՂՎԱԾ 13

Հանձնման կամ փոխադարձ իրավական օգնության նպատակով 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործություններից ոչ մեկը չի կարող դիտվել որպես ֆինանսական հանցագործություն: Մասնակից Պետությունները չեն կարող մերժել հանձնման կամ փոխադարձ իրավական օգնության մասին խնդրանքը միայն այն հիմքով, որ դա վերաբերում է ֆինանսական հանցագործությանը:

ՀՈՂՎԱԾ 14

Հանձնման կամ փոխադարձ իրավական օգնության նպատակով 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործություններից ոչ մեկը չի կարող դիտվել որպես քաղաքական կամ քաղաքական հանցագործության հետ կապ ունեցող հանցագործություն կամ քաղաքական շարժառիթներով կատարված հանցագործություն: Հետեւաբար, այդ հանցագործությունների վերաբերյալ գործերով հանձնման կամ փոխադարձ իրավական օգնության մասին խնդրանքը չի կարող մերժվել միայն այն հիմքով, որ դա կապված է քաղաքական կամ քաղաքական հանցագործության հետ կապ ունեցող կամ քաղաքական շարժառիթներով կատարված հանցագործության հետ:

ՀՈՂՎԱԾ 15

Ոչինչ սույն Կոնվենցիայում չի կարող մեկնաբանվել որպես պարտավորեցնող հանձնման կամ փոխադարձ իրավական օգնություն տրամադրելու համար, եթե Հայցվող Կողմը ծանրակշիռ հիմքեր ունի ենթադրելու, որ 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների վերաբերյալ հանձնման կամ փոխադարձ իրավական օգնության մասին խնդրանքը տրվել է անձին դատական կարգով հետապնդելու կամ նրան պատժելու համար՝ ելնելով նրա ռասայից, կրոնից, ազգությունից, էթնիկական ծագումից կամ քաղաքական համոզմունքներից, կամ եթե խնդրանքի կատարումը կարող է վատթարացնել տվյալ անձի վիճակը:

ՀՈՂՎԱԾ 16

1. Մասնակից Պետություններից մեկի տարածքում կալանքի տակ գտնվող կամ պատիժ կրող անձը, որի ներկայությունը մյուս Մասնակից Պետության տարածքում պահանջվում է 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների վերաբերյալ գործերով հետաքննություն կամ դատական հետապնդում իրականացնելիս ճանաչման, ապացուցման կամ այլ կերպ ապացույցների ձեռքբերման նպատակով օգնություն տրամադրելու համար, կարող է փոխանցվել հետեւյալ պայմանների ամկայության դեպքում: Եթե՝

ա) այդ անձը լրիվ տեղեկության հիման վրա տվել է իր համաձայնությունը:

բ) երկու երկրների իրավասու մարմինները համաձայնության են գալիս այնպիսի պայմանների վերաբերյալ, որոնք անհրաժեշտ են համարում:

2. Սույն հոդվածի նպատակներով՝

ա) այն Պետությունը, որին փոխանցվել է անձը, իրավասու եւ պարտավոր է փոխանցված անձին պահել կալանքի տակ, եթե միայն այդ անձին փոխանցող Պետությունը այլ բան չի խնդրել կամ չի սանկցիավորել:

բ) այն Պետությունը, որին փոխանցվել է անձը, պետք է առանց հապաղման կատարի նրան փոխանցող Պետության կալանքի տակ վերադարձնելու իր պարտավորությունը երկու Պետությունների իրավասու մարմինների միջեւ նախնական կամ այլ պայմանավորվածություններին համապատասխան:

գ) այն Պետությունը, որին փոխանցվել է անձը, չպետք է փոխանցող Պետությունից պահանջի, որ նա այդ անձին վերադարձնելու համար կիրառի հանձնման ընթացակարգ:

դ) փոխանցող Պետության կողմից փոխանցվող անձը պետք է երաշխավորվի, որ այն Պետության տարածքում կալանքի տակ գտնվելու ժամանակահատվածը, որին ինքը փոխանցվել է, հաշվարկվելու է պատիժը կրելու ժամկետի մեջ:

3. Սույն հոդվածի համաձայն փոխանցվող անձը, անկախ իր ազգությունից, չի կարող այն Մասնակից Պետության կողմից, որին ինքը փոխանցվել է, ենթարկվել դատական կարգով հետապնդման կամ կալանավորվել կամ ենթարկվել անձնական ազատության որեւէ սահմանափակման այն արարքների կամ համոզմունքների համար, որոնք նախորդել են փոխանցող Պետության տարածքից այդ անձի մեկնելուն՝ առանց փոխանցող Պետության համաձայնության:

ՀՈՂՎԱԾ 17

Կալանքի տակ գտնվող յուրաքանչյուր անձ կամ այն անձը, որի նկատմամբ կիրառվել են սույն Կոնվենցիայով նախատեսված վարույթ կամ այլ միջոցներ, ենթակա է արդարացի վերաբերմունքի, ներառյալ՝ իր գտնվելու Պետության օրենսդրությանը, ինչպես նաև միջազգային իրավունքի եւ մարդու իրավունքների միջազգային նորմերին համապատասխան՝ բոլոր իրավունքներից եւ երաշխիքներից օգտվել:

ՅՈՒՐԱԿՐԸ 18

1. Մասնակից Պետությունները համագործակցություն են իրականացնելու 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների կանխման բնագավառում՝ ձեռնարկելով բոլոր հնարավոր միջոցները, անհրաժեշտության դեպքում՝ իրենց օրենսդրության փոփոխման միջոցով, կանխելու եւ հակազդելու իրենց տարածքներում կամ դրանցից դուրս հանցագործություններ նախապատրաստելը, ներառյալ՝

ա) միջոցները, որոնք իրենց տարածքներում կարգել են անձանց եւ կազմակերպությունների անօրինական գործունեությունը, որն ուղղված է 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների խրախուսմանը, դրդմանը, կազմակերպմանը կամ դրանցում ներգրավմանը.

բ) միջոցները, որոնք ֆինանսական գործարքներում ներգրավված ֆինանսական մարմիններին եւ այլ կազմակերպություններին պարտավորեցնում են իրենց տրամադրության տակ եղած միջոցներից կիրառել ամենաարդյունավետները՝ հայտնաբերելու իրենց մշտական կամ ժամանակավոր հաճախորդներին, ինչպես նաև այն հաճախորդներին, որոնց համար հաշիվներ են բացվել, եւ հատուկ ուշադրություն դարձնել այնպիսի կասկածելի ֆինանսական գործարքներին, որոնք ենթադրվում է, որ բխում են հանցավոր գործունեությունից: Այդ նպատակով Մասնակից Պետությունները քննության են առնում հետևյալը.

i) ընդունել այնպիսի հաշիվների բացումն արգելող կանոններ, որոնց հաշվետերերը կամ շահառուներն անհայտ են, եւ միջոցներ՝ ապահովելու նման մարմինների կողմից իրական հաշվետերերի ինքնության բացահայտումը.

ii) իրավաբանական անձանց հայտնաբերման նպատակով, անհրաժեշտության դեպքում, ֆինանսական մարմիններին պահանջներ ներկայացնել՝ ստուգելու հաճախորդի իրավաբանական կարգավիճակը եւ կառուցվածքը՝ պետական գրանցող մարմնից կամ հաճախորդից ստանալով իրավաբանական անձի գրանցման վերաբերյալ ապացույց, ներառյալ հաճախորդի անվանումը, կազմակերպական ձեւը, տնօրենների եւ իրավաբանական անձի նկատմամբ կիրառվող օրենսդրությունը.

iii) ընդունել կանոններ՝ ֆինանսական մարմիններին պարտավորեցնելով իրավասու մարմիններին անհապաղ տեղեկացնել բոլոր համալիր, անսովոր խոշոր չափերի ֆինանսական փոխանցումների մասին, որոնք ունեն ոչ ակնհայտ տնտեսական կամ ակնհայտ անօրինական նպատակ՝ չկրելով քաղաքացիական կամ քրեական պատասխանատվություն տեղեկատվության գաղտնիությունը խախտելու համար, երբ նրանք իրենց կասկածների մասին բարեխղճորեն հայտնում են.

iv) ֆինանսական մարմիններից պահանջել, որ նրանք պահեն առնվազն հինգ տարվա ազգային եւ միջազգային ֆինանսական փոխանցումների վերաբերյալ բոլոր անհրաժեշտ արձանագրությունները:

2. Մասնակից Պետությունները 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների կանխմանն ուղղված համագործակցությունն իրականացնելու են հետևյալ ձեւերով.

ա) վերահսկողության միջոցներ դրամական փոխանցումներ իրականացնող բոլոր գործակալությունների, ներառյալ, օրինակ՝ դրանց լիցենզավորումը.

բ) իրագործվող միջոցների ձեռնարկում՝ հայտնաբերելու եւ վերահսկելու կանխիկ գումարների ֆիզիկական տեղաշարժերը եւ դրանց վերաբերյալ փաստաթղթերը՝ ապահովելով տեղեկատվության պատշաճ օգտագործումը եւ առանց խանգարելու ֆինանսական ազատ փոխանցումներին:

3. Մասնակից Պետությունները 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների կանխմանն ուղղված համագործակցությունն իրականացնում են իրենց ներպետական օրենսդրության համապատասխան՝ փոխանակելով հավաստի եւ ստուգված տեղեկատվություն եւ համակարգելով 2-րդ հոդվածով նախատեսված

հանցագործությունների կանխման համար ձեռնարկված վարչական եւ այլ միջոցները, մասնավորապես՝

ա) իրենց իրավասու մարմինների եւ ծառայությունների միջեւ ստեղծում եւ պահպանում են հաղորդակցության ուղիներ՝ հեշտացնելով 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների վերաբերյալ տեղեկատվության ապահով եւ արագ փոխանակումը,

բ) համագործակցում են 2-րդ հոդվածով նախատեսված հանցագործությունների վերաբերյալ հետաքննությունների անցկացման ընթացքում, որոնք վերաբերում են.

i) այն անձանց ճանաչմանը, գտնվելու վայրի հայտնաբերմանը եւ գործունեությանը, որոնց նկատմամբ հիմնավոր կասկածներ կան, որ ներգրավված են նման հանցագործություններում.

ii) նման հանցագործությունների կատարման հետ կապված ֆինանսական տեղաշարժերին:

4. Մասնակից Պետությունները կարող են տեղեկատվություն փոխանակել Միջազգային քրեական ոստիկանության (Ինտերպոլ) միջոցով:

ՀՈՂՎԱԾ 19

Մասնակից Պետությունը, որտեղ քրեական հետապնդման է ենթարկվում ենթադրյալ հանցագործը, իր ներպետական օրենսդրության կամ կիրառվող ընթացակարգերին համապատասխան՝ Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին հաղորդում է վարույթի վերջնական արդյունքների մասին, որն այդ տեղեկատվությունը փոխանցում է մյուս Մասնակից Պետություններին:

ՀՈՂՎԱԾ 20

Մասնակից Պետությունները սույն Կոնվենցիայով նախատեսված իրենց պարտավորություններն իրականացնում են ինքնիշխանության հավասարության, տարածքային ամբողջականության եւ մյուս Պետությունների ներքին գործերին չմիջամտելու սկզբունքներին համապատասխան:

ՀՈՂՎԱԾ 21

Սույն Կոնվենցիայի դրույթները չեն ազդում Պետությունների եւ անձանց՝ միջազգային իրավունքով նախատեսված այլ իրավունքների, պարտավորությունների եւ պատասխանատվության, մասնավորապես՝ Միավորված ազգերի կազմակերպության, միջազգային մարդասիրական իրավունքի եւ այլ համապատասխան կոնվենցիաների նպատակների վրա:

ՀՈՂՎԱԾ 22

Ոչինչ սույն Կոնվենցիայում Մասնակից Պետությանն իրավունք չի վերապահում մյուս Մասնակից Պետության տարածքում իրականացնել այնպիսի իրավագործություն կամ գործառույթներ, որոնք բացառապես վերապահված են տվյալ Մասնակից Պետության մարմիններին՝ համաձայն նրա ներպետական օրենսդրության:

ՀՈՂՎԱԾ 23

1. Հավելվածը կարող է փոփոխվել դրանում համապատասխան համաձայնագրեր ավելացնելու միջոցով, որոնք՝

ա) բաց են բոլոր Պետությունների մասնակցության համար.

բ) ուժի մեջ են մտել.

գ) վավերացվել, ընդունվել, հաստատվել են, կամ որոնց միացել են սույն Կոնվենցիայի առնվազն քսաներկու Մասնակից Պետություններ:

2. Սույն Կոնվենցիան ուժի մեջ մտնելուց հետո յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն կարող է առաջարկել նման փոփոխություն: Փոփոխության վերաբերյալ յուրաքանչյուր առաջարկություն գրավոր ուղարկվում է ավանդապահին: Ավանդապահը

բոլոր Մասնակից Պետություններին ծանուցում է 1-ին կետի պահանջները բավարարող առաջարկների մասին եւ հայցում է նրանց կարծիքը՝ առաջարկվող փոփոխությունն ընդունելու մասին:

3. Առաջարկված փոփոխությունը համարվում է ընդունված, բացառությամբ եթե Մասնակից Պետությունների 1/3-ը առարկում է դրա դեմ՝ դրա շրջանառությունից ոչ ուշ, քան 180 օրվա ընթացքում գրավոր ծանուցելով:

4. Հավելվածի վերաբերյալ ընդունված փոփոխությունն ուժի մեջ է մտնում այդպիսի փոփոխության վավերացման, ընդունման կամ հաստատման մասին քսաներկուերորդ փաստաթուղթն ի պահ հանձնելուց 30 օր հետո՝ բոլոր այն Մասնակից Պետությունների համար, որոնք ի պահ են հանձնել նման փաստաթուղթը: Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետության համար, որը վավերացրել, ընդունել կամ հաստատել է փոփոխությունը քսաներկուերորդ փաստաթուղթն ի պահ հանձնելուց հետո, փոփոխությունն ուժի մեջ է մտնում այդ Մասնակից Պետության կողմից վավերացման, ընդունման կամ հաստատման մասին փաստաթղթերն ի պահ հանձնելուց հետո երեսուներորդ օրը:

ՀՈՂՎԱԾ 24

1. Սույն Կոնվենցիայի մեկնաբանման կամ կիրառման հետ կապված երկու կամ ավելի Մասնակից Պետությունների միջեւ ծագող յուրաքանչյուր վեճ, որը չի կարող լուծվել բանակցությունների միջոցով ողջամիտ ժամկետում, կարող է, նրանցից մեկի խնդրանքով, ներկայացվել արբիտրաժի: Եթե արբիտրաժային դատավարության մասին խնդրանքը ներկայացնելու օրվանից հետո վեց ամսվա ընթացքում Կողմերը արբիտրաժային մարմնի վերաբերյալ համաձայնության չեն գալիս, ապա Կողմերից յուրաքանչյուրը կարող է վեճը հայցի միջոցով հանձնել Միջազգային դատարանին՝ նրա կանոնադրության համապատասխան:

2. Յուրաքանչյուր Պետություն կարող է սույն Կոնվենցիան ստորագրելիս, վավերացնելիս, ընդունելիս, հաստատելիս կամ դրան միանալիս հայտարարել, որ իր նկատմամբ չի կիրառվում 1-ին կետը: Մյուս Մասնակից Պետությունները եւս չեն պարտավորվում 1-ին կետով յուրաքանչյուր նման վերապահում կատարած Մասնակից Պետության նկատմամբ:

3. Յուրաքանչյուր Պետություն, որը 2-րդ կետի համաձայն՝ վերապահում է արել, կարող է ցանկացած ժամանակ հրաժարվել դրանից Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին ծանուցելու միջոցով:

ՀՈՂՎԱԾ 25

1. Սույն Կոնվենցիան ստորագրման համար բաց է բոլոր Պետությունների համար՝ 2000 թվականի հունվարի 10-ից մինչեւ 2001 թվականի դեկտեմբերի 31-ը՝ Նյու Յորքում՝ Միավորված ազգերի կազմակերպության կենտրոնակայանում:

2. Սույն Կոնվենցիան ենթակա է վավերացման, ընդունման կամ հաստատման: Վավերացման, ընդունման կամ հաստատման մասին փաստաթղթերն ի պահ են հանձնվում Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին:

3. Սույն Կոնվենցիան միանալու համար բաց է բոլոր Պետությունների համար: Միանալու մասին փաստաթղթերն ի պահ են հանձնվում Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին:

ՀՈՂՎԱԾ 26

1. Սույն Կոնվենցիան ուժի մեջ է մտնում Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին վավերացման, ընդունման, հաստատման կամ միանալու մասին քսաներկուերորդ փաստաթուղթն ի պահ հանձնելուց հետո երեսուներորդ օրը:

2. Յուրաքանչյուր Պետության համար, որը վավերացրել, ընդունել, հաստատել է Կոնվենցիան կամ միացել է դրան Կոնվենցիայի վավերացման, ընդունման, հաստատման կամ դրան միանալու մասին քսաներկուերորդ փաստաթուղթն ի պահ հանձնելուց հետո, այն ուժի մեջ կմտնի վավերացման, ընդունման, հաստատման կամ դրան միանալու մասին

իր փաստաթուղթն ի պահ հանձնելուց հետո երեսուներորդ օրը:

ՀՈՂՎԱԾ 27

1. Յուրաքանչյուր Մասնակից Պետություն կարող է դադարեցնել սույն Կոնվենցիայի գործողությունը Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին գրավոր ծանուցելու միջոցով:

2. Գործողության դադարեցումն ուժի մեջ է մտնում ծանուցումը Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարի ստանալու օրվանից մեկ տարի անց:

ՀՈՂՎԱԾ 28

Սույն Կոնվենցիայի բնագիրը, որի արաբերեն, չինարեն, անգլերեն, ֆրանսերեն, ռուսերեն եւ իսպաներեն տեքստերը հավասարազոր են, ի պահ է հանձնվում Միավորված ազգերի կազմակերպության Գլխավոր քարտուղարին, որը հաստատված պատճեններն ուղարկում է բոլոր Պետություններին:

Ի հավաստումն որի՝ ներքոստորագրյալները, դրա համար պատշաճորեն լիազորված լինելով իրենց Կառավարությունների կողմից, ստորագրեցին սույն Կոնվենցիան, որը ստորագրման համար բաց է Միավորված ազգերի կազմակերպության կենտրոնակայանում՝ Նյու Յորքում՝ 2000 թվականի հունվարի 10-ից:

ՀԱՎԵԼՎԱԾ

1. Օդանավերի անօրինական զավթումների մասին կոնվենցիա. կատարված է 1970 թ. դեկտեմբերի 16-ին, Չաագայում.

2. Քաղաքացիական Ավիացիայի անվտանգության դեմ ուղղված ապօրինի գործողությունների դեմ պայքարի մասին Կոնվենցիա. կատարված է 1971 թ. սեպտեմբերի 23-ին, Մոնրեալում.

3. Կոնվենցիա Միջազգային պաշտպանությունից օգտվող անձանց, այդ թվում դիվանագիտական գործակալների դեմ ուղղված հանցագործությունների կանխման եւ պատժման մասին. ընդունվել է 1973 թ. դեկտեմբերի 14-ին Միավորված ազգերի Գլխավոր ասամբլեայի կողմից.

4. Միջազգային Կոնվենցիա պատանդներ վերցնելու դեմ. ընդունվել է 1979 թ. դեկտեմբերի 17-ին Միավորված ազգերի Գլխավոր ասամբլեայի կողմից.

5. Կոնվենցիա միջուկային Նյութի ֆիզիկական պաշտպանության մասին. ընդունվել է 1980 թ. մարտի 3-ին, Վիեննայում.

6. Քաղաքացիական ավիացիայի անվտանգության դեմ ուղղված անօրինական գործողությունների արգելման մասին Կոնվենցիային կից Լրացուցիչ արձանագրություն միջազգային քաղաքացիական ավիացիան սպասարկող օդանավակայանների դեմ ուղղված բռնի, անօրինական գործողությունների արգելման մասին. կատարված է 1988 թ. փետրվարի 24-ին, Մոնրեալում.

7. Կոնվենցիա ծովային նավատորմի անվտանգության դեմ ուղղված անօրինական գործողությունների արգելման մասին. կատարված է 1988 թ. մարտի 10-ին, Յոնումում.

8. Արձանագրություն մայրցամաքային շելֆին տեղակայված երկաթգծերի անվտանգության դեմ ուղղված անօրինական գործողությունների արգելման մասին. կատարված է 1988 թ. մարտի 10-ին, Յոնումում.

9. Միջազգային կոնվենցիա ահաբեկչական ռմբահարումների արգելման մասին. կատարված է 1997 թ. դեկտեմբերի 15-ին Միավորված ազգերի Գլխավոր ասամբլեայի կողմից:

* Կոնվենցիան Հայաստանի Հանրապետության համար ուժի մեջ է մտել 2004 թվականի ապրիլի 15-ից:

ԻՐՏԵԿ - անգլերեն տարբերակը հաջորդ մասում

ՄԱԿ-Ի ԳԼԽԱՎՈՐ ԱՍԱՍՐԼԵԱՅԻ 76-ՐԴ ԼԻԱԳՈՒՄԱՐ ՆԻՍԻ 1999 Թ. ԴԵԿՏԵՄԲԵՐԻ
9-Ի 54/109 ԲԱՆԱԶԵԿԸ ԱՅԱԲԵԿՉՈՒԹՅԱՆ ՖԻՆԱՆՍԱՎՈՐՄԱՆ ԴԵՄ ՊԱՅԶԱՐԻ ՄԱՍԻՆ
ՄԻԶԱԶԳԱՅԻՆ ԿՈՆՎԵՆՏԻԱՆ ԸՆԴՈՒՆԵԼՈՒ ՄԱՍԻՆ
(2-րդ մաս)

<http://www.un.org/law/cod/finterr.htm>

International Convention
for the Suppression of the Financing of Terrorism

Adopted by the General Assembly of the United Nations
in resolution 54/109 of 9 December 1999

Preamble

The States Parties to this Convention,

Bearing in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations, contained in General Assembly resolution 50/6 of 24 October 1995,

Recalling also all the relevant General Assembly resolutions on the matter, including resolution 49/60 of 9 December 1994 and its annex on the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, in which the States Members of the United Nations solemnly reaffirmed their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

Noting that the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996, paragraph 3, subparagraph (f), in which the Assembly called upon all States to take steps to prevent and counteract, through appropriate domestic measures, the financing of terrorists and terrorist organizations, whether such financing is direct or indirect through organizations which also have or claim to have charitable, social or cultural goals or which are also

engaged in unlawful activities such as illicit arms trafficking, drug dealing and racketeering, including the exploitation of persons for purposes of funding terrorist activities, and in particular to consider, where appropriate, adopting regulatory measures to prevent and counteract movements of funds suspected to be intended for terrorist purposes without impeding in any way the freedom of legitimate capital movements and to intensify the exchange of information concerning international movements of such funds,

Recalling also General Assembly resolution 52/165 of 15 December 1997, in which the Assembly called upon States to consider, in particular, the implementation of the measures set out in paragraphs 3 (a) to (f) of its resolution 51/210 of 17 December 1996,

Recalling further General Assembly resolution 53/108 of 8 December 1998, in which the Assembly decided that the Ad Hoc Committee established by General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 should elaborate a draft international convention for the suppression of terrorist financing to supplement related existing international instruments,

Considering that the financing of terrorism is a matter of grave concern to the international community as a whole,

Noting that the number and seriousness of acts of international terrorism depend on the financing that terrorists may obtain,

Noting also that existing multilateral legal instruments do not expressly address such financing,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation among States in devising and adopting effective measures for the prevention of the financing of terrorism, as well as for its suppression through the prosecution and punishment of its perpetrators,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "Funds" means assets of every kind, whether tangible or intangible, movable or immovable, however acquired, and legal documents or instruments in any form, including electronic or digital, evidencing title to, or interest in, such assets, including, but not limited to, bank credits, travellers cheques, bank cheques, money orders, shares, securities, bonds, drafts, letters of credit.

2. "A State or governmental facility" means any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.

3. "Proceeds" means any funds derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of an offence set forth in article 2.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person by any means, directly or indirectly, unlawfully and wilfully, provides or collects funds with the intention that they should be used or in the knowledge that they are to be used, in full or in part, in order to carry out:

(a) An act which constitutes an offence within the scope of and as defined in one of the treaties listed in the annex; or

(b) Any other act intended to cause death or serious bodily injury to a civilian, or to any other person not taking an active part in the hostilities in a situation of armed conflict, when the purpose of such act, by its nature or context, is to intimidate a population, or to compel a government or an international organization to do or to abstain from doing any act.

2. (a) On depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party which is not a party to a treaty listed in the annex may declare that, in the application of this Convention to the State Party, the treaty shall be deemed not to be included in the annex referred to in paragraph 1, subparagraph (a). The declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the State Party, which shall notify the depositary of this fact;

(b) When a State Party ceases to be a party to a treaty listed in the annex, it may make a declaration as provided for in this article, with respect to that treaty.

3. For an act to constitute an offence set forth in paragraph 1, it shall not be necessary that the funds were actually used to carry out an offence referred to in paragraph 1, subparagraphs (a) or (b).

4. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of this article.

5. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1 or 4 of this article;

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1 or 4 of this article;

(c) Contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraphs 1 or 4 of this article by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:

(i) Be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence as set forth in paragraph 1 of this article; or

(ii) Be made in the knowledge of the intention of the group to commit an offence as set forth in paragraph 1 of this article.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender is a national of that State and is present in the territory of that State and no other State has a basis under article 7, paragraph 1, or article 7, paragraph 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 12 to 18 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

(a) To establish as criminal offences under its domestic law the offences set forth in article 2;

(b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of the offences.

Article 5

1. Each State Party, in accordance with its domestic legal principles, shall take the necessary measures to enable a legal entity located in its territory or organized under its laws to be held liable when a person responsible for the management or control of that legal entity has, in that capacity, committed an offence set forth in article 2. Such liability may be criminal, civil or administrative.

2. Such liability is incurred without prejudice to the criminal liability of individuals having committed the offences.

3. Each State Party shall ensure, in particular, that legal entities liable in accordance with paragraph 1 above are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal, civil or administrative sanctions. Such sanctions may include monetary sanctions.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature.

Article 7

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

- (a) The offence is committed in the territory of that State;
- (b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft registered under the laws of that State at the time the offence is committed;
- (c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

- (a) The offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), in the territory of or against a national of that State;
- (b) The offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), against a State or government facility of that State abroad, including diplomatic or consular premises of that State;
- (c) The offence was directed towards or resulted in an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act;
- (d) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State;
- (e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established in accordance with paragraph 2. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties that have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 or 2.

5. When more than one State Party claims jurisdiction over the offences set forth in article 2, the relevant States Parties shall strive to coordinate their actions appropriately, in particular concerning the conditions for prosecution and the modalities for mutual legal assistance.

6. Without prejudice to the norms of general international law, this Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 8

1. Each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic legal principles, for the identification, detection and freezing or seizure of any funds used or allocated for the purpose of committing the offences set forth in article 2 as well as the proceeds derived from such offences, for purposes of possible forfeiture.

2. Each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic legal principles, for the forfeiture of funds used or allocated for the purpose of committing the offences set forth in article 2 and the proceeds derived from such offences.

3. Each State Party concerned may give consideration to concluding agreements on the sharing with other States Parties, on a regular or case-by-case basis, of the funds derived from the forfeitures referred to in this article.

4. Each State Party shall consider establishing mechanisms whereby the funds derived from the forfeitures referred to in this article are utilized to compensate the victims of offences referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), or their families.

5. The provisions of this article shall be implemented without prejudice to the rights of third parties acting in good faith.

Article 9

1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence set forth in article 2 may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:

(a) Communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) Be visited by a representative of that State;

(c) Be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in

conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 7, paragraph 1, subparagraph (b), or paragraph 2, subparagraph (b), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 7, paragraph 1 or 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 10

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 7 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 11

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2

as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 7, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 12

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal investigations or criminal or extradition proceedings in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence in their possession necessary for the proceedings.

2. States Parties may not refuse a request for mutual legal assistance on the ground of bank secrecy.

3. The requesting Party shall not transmit nor use information or evidence furnished by the requested Party for investigations, prosecutions or proceedings other than those stated in the request without the prior consent of the requested Party.

4. Each State Party may give consideration to establishing mechanisms to share with other States Parties information or evidence needed to establish criminal, civil or administrative liability pursuant to article 5.

5. States Parties shall carry out their obligations under paragraphs 1 and 2 in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance or information exchange that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

Article 13

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a fiscal offence. Accordingly, States Parties may not refuse a request for extradition or for mutual legal assistance on the sole ground that it concerns a fiscal offence.

Article 14

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded for the purposes of extradition or mutual legal assistance as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 15

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 16

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences set forth in article 2 may be transferred if the following conditions are met:

- (a) The person freely gives his or her informed consent;
- (b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of the present article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State to which he or she was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 17

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international human rights law.

Article 18

1. States Parties shall cooperate in the prevention of the offences set

forth in article 2 by taking all practicable measures, inter alia, by adapting their domestic legislation, if necessary, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including:

(a) Measures to prohibit in their territories illegal activities of persons and organizations that knowingly encourage, instigate, organize or engage in the commission of offences set forth in article 2;

(b) Measures requiring financial institutions and other professions involved in financial transactions to utilize the most efficient measures available for the identification of their usual or occasional customers, as well as customers in whose interest accounts are opened, and to pay special attention to unusual or suspicious transactions and report transactions suspected of stemming from a criminal activity. For this purpose, States Parties shall consider:

(i) Adopting regulations prohibiting the opening of accounts the holders or beneficiaries of which are unidentified or unidentifiable, and measures to ensure that such institutions verify the identity of the real owners of such transactions;

(ii) With respect to the identification of legal entities, requiring financial institutions, when necessary, to take measures to verify the legal existence and the structure of the customer by obtaining, either from a public register or from the customer or both, proof of incorporation, including information concerning the customer's name, legal form, address, directors and provisions regulating the power to bind the entity;

(iii) Adopting regulations imposing on financial institutions the obligation to report promptly to the competent authorities all complex, unusual large transactions and unusual patterns of transactions, which have no apparent economic or obviously lawful purpose, without fear of assuming criminal or civil liability for breach of any restriction on disclosure of information if they report their suspicions in good faith;

(iv) Requiring financial institutions to maintain, for at least five years, all necessary records on transactions, both domestic or international.

2. States Parties shall further cooperate in the prevention of offences set forth in article 2 by considering:

(a) Measures for the supervision, including, for example, the licensing, of all money-transmission agencies;

(b) Feasible measures to detect or monitor the physical cross-border transportation of cash and bearer negotiable instruments, subject to strict safeguards to ensure proper use of information and without impeding in any way the freedom of capital movements.

3. States Parties shall further cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2 by exchanging accurate and verified information in accordance with their domestic law and coordinating administrative and other measures taken, as appropriate, to prevent the commission of offences set forth in article 2, in particular by:

(a) Establishing and maintaining channels of communication between their competent agencies and services to facilitate the secure and rapid exchange of information concerning all aspects of offences set forth in article 2;

(b) Cooperating with one another in conducting inquiries, with respect to the offences set forth in article 2, concerning:

(i) The identity, whereabouts and activities of persons in respect of whom reasonable suspicion exists that they are involved in such offences;

(ii) The movement of funds relating to the commission of such offences.

4. States Parties may exchange information through the International

Criminal Police Organization (Interpol).

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its domestic law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 21

Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes of the Charter of the United Nations, international humanitarian law and other relevant conventions.

Article 22

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction or performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its domestic law.

Article 23

1. The annex may be amended by the addition of relevant treaties that:
 - (a) Are open to the participation of all States;
 - (b) Have entered into force;
 - (c) Have been ratified, accepted, approved or acceded to by at least twenty-two States Parties to the present Convention.
2. After the entry into force of this Convention, any State Party may propose such an amendment. Any proposal for an amendment shall be communicated to the depositary in written form. The depositary shall notify proposals that meet the requirements of paragraph 1 to all States Parties and seek their views on whether the proposed amendment should be adopted.
3. The proposed amendment shall be deemed adopted unless one third of the States Parties object to it by a written notification not later than 180 days after its circulation.
4. The adopted amendment to the annex shall enter into force 30 days after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment for all those States Parties having deposited such an instrument. For each State Party ratifying, accepting or approving the amendment after the deposit of the twenty-second instrument, the amendment shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State Party of its instrument of ratification, acceptance or approval.

Article 24

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 25

1. This Convention shall be open for signature by all States from 10 January 2000 to 31 December 2001 at United Nations Headquarters in New York.

2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 26

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.

2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.

2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by

their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 10 January 2000.

Annex

1. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, done at The Hague on 16 December 1970.

2. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 23 September 1971.

3. Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, including Diplomatic Agents, adopted by the General Assembly of the United Nations on 14 December 1973.

4. International Convention against the Taking of Hostages, adopted by the General Assembly of the United Nations on 17 December 1979.

5. Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, adopted at Vienna on 3 March 1980.

6. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, supplementary to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988.

7. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988.

8. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988.

9. International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 December 1997.